CÂNTECUL SUPRAOMULUI

În astă lume loc de mine nu-i
Ci eu mă simt mereu al nimănui
Un pelerin spre Absolut, un trecător spre nicăerea
Al vieţii nepătruns mister, nu-i voi găsi nicicând menirea.

Aşa grăit-am eu atunci când nu ştiam ce-i fericirea
Acum însă pot să strig : cel mai de preţ e nemurirea.
Am pribegit pe aspre căi până a atinge măreţia
Acum cobor la voi prin văi din întuneric să v-aduc lumina.

Cel înţelept în început sfârşitu-l vede
Îmi glăsuiau odată acele sfinte Vede,
Dar de-un început acum nu pot să-mi amintesc
C-a existat vreodată nu pot să mă gândesc.

Pe-un munte vechi şi sacru, în linişte şi-n frig
Eu şed stăpân de veacuri şi moartea vreau s-o înving.
În peşteră, în stâncă, făcutu-mi-am cămin
Deasupra creştetului meu e doar cerul senin.

Ce-mi pasă atunce mie de aste începuturi ?
Când pentru mine toate aceste sunt nemicuri,
Au tot nu înţelegeţi că eu nu sunt ca voi
Făcut doar din rebuturi, din apă şi noroi ?

Ce-mi pasă atunce mie de stirpea lui Adam ?
Căzută demult pradă mândriei lui Satan,
Când eu sunt Supraomul cel veşnic ne-nfricat
Ce astăzi vrea să strige : eu sunt eliberat…

Adunătură de mişei, proroci vestiţi şi farisei lipsiţi toţi de-o voinţă,
O, bine a zis cel ce a zis, că-n lumea asta totu-i suferinţă,
Dar eu deschis-am omenirii calea, spre cele mai senine zări – prin umilinţă
Şi tot eu v-am făcut apoi, să deveniţi titani sau falnici zei – prin jertfă şi credinţă.

Dar poate mă veţi întreba cândva ce-nseamnă aste cânturi ?
Cum poate umilinţa şi mândria să stea-mpreună în aste imnuri ?
Cui să jertfiţi tot ce aveţi, cui să juraţi credinţă ?
Că ce-aţi avut şi ce-aţi pierdut prin toată astă pocăinţă

Vă voi răspunde neîntârziat şi răspicat aşa cum mi-este felul :
Lui Dumnezeu Adevărat să-i dăruiţi a voastre inemi
Şi nu uitaţi că-n faţa lui sunteţi ca nişte nimeni,
Plini de iubire apoi să fiţi şi s-alungaţi acea slavă deşartă
Şi prin voinţă şi curaj să fiţi apoi stăpâni pe-a voastră soartă.

În faţa celor ce-au slujit minciuna, ura şi trădarea, să nu îngenunchiaţi
Ci pentru cinste, onoare şi virtute, de-a pururi să luptaţi.
Priviţi acum la mine oameni, eu sunt nemuritor şi-n zboru-mi către astre
Etern învingător,
Slujit-am adevărul cu ale sale arhetipuri – Iubirea, Arta şi Frumosul,
Ce minunate-s aste chipuri.

Au fost naintea mea o seamă de-nţelepţi, ce-şi lăudau cu râvnă a lor învăţătură
Dar eu vă spun c-aceştia toţi în faţa mea, nu fac decât o jalnică figură.
V-au spus că Dumnezeu e mort şi-n locul lui nu s-au sfiit deloc, să-nalţe egoul lor drept idol
Dar eu vă spun că Dumnezeu e viu şi-nvăţătura lor scornită-i de întunecatul diavol.

Lipsit de haruri şi voinţă e-n agonie omul vechi şi-n urma lui lăsa-va
O crudă amintire,
Dar din cenuşa-i falnic va renaşte – El, Omul nou cel zămislit
Din foc şi din iubire.
Pe fruntea-i naltă ce-o redică triumfător la ceruri se află înscrisă-i
Steaua Izbăvirii
Ce cu-al ei nimb de raze va străluce-n glorii, Eterna Cruce a Mântuirii.

Vă las ca testament dorinţa de-a cunoaşte, ce singură elibera-va din robie
Pe toţi acei ce-n straşnica orbire, n-au vrut a şti că Dumnezeul nostru e Iubire.
Să fiţi neîndurători cu răul ce-ncepe a prinde-n sufletele voastre rădăcină
Şi să sădiţi în inimi sămânţa de lumină, ce-o reaprinde iar în voi scânteia cea divină.

ROBERT TRIF (22.12.1996)